

اخبار

دستورات رئیس دستگاه قضا درباره رسیدگی به پرونده‌های متهمان حوادث اخیر

محاکمه با استدلال و در چهارچوب عدالت باشد

حجت الاسلام والمسلمین محسنی اژه‌ای، طی سخنانی در نشست پیگیری روند دادرسی پرونده متهمان حوادث اخیر که با حضور وینباری رؤسای کل دادگستری و دادستان‌های مراکز استان‌ها برگزار شد، دستوراتی را پیرامون نحوه رسیدگی به پرونده‌های متهمان و عناصر فعال صادر کرد.

رئیس دستگاه قضا با اشاره به مطالبات موجود درخصوص محاکمه و مجازات سریع عوامل ناآرامی‌های اخیر، تصریح کرد: «انتظار و مطالبه بحق مردم آن است که متهمان و عناصر اصلی اغتشاشات و ارتکاب اعمال تروریستی و خشن، هر چه سریع‌تر محاکمه و در صورت احراز جرم، مجازات شوند؛ این مهم قطعاً در دستور کار ما قرار دارد.»

وی تصریح کرد: «ما تأکید داریم که عدالت یعنی آنکه آن فرد جانی را که اسلحه به دست گرفته و مردم را به قتل رسانده و یا مباردت به تحریق و تخریب و سلاخی کرده بدون کمترین مسامحه و ارفاق، محاکمه و مجازات کنیم و در عین حال، در محاکمه و اعمال مجازات همین فرد جانی نیز از موازین و اصول مشخص تخطی نکنیم.»

اژه‌ای این تذکر را هم داد که «باید شیوه و اسلوب دادرسی و محاکمه و صدور احکام مجازات ما، در نهایت اتقان و استدلال باشد و تحت هیچ شرایطی از اصل

اساسی عدالت عدول نکنیم.»

نحوه جبران خسارات وارده در اتفاقات اخیر، موضوع بعدی سخنان رئیس قوه قضائیه بود. وی تأکید کرد: «بدون تردید، عناصری که به نحوی از انحا در اغتشاشات مدخلیت داشتند، اعم از آمرین، مسببین، محرکین و مباشرین، علاوه بر تحمل مجازات‌های قانونی، باید نسبت به جبران خسارات وارده به اموال عمومی و خصوصی نیز اقدام کنند.»

محسنی اژه‌ای در ادامه آمریکا و اسرائیل را از عاملان و مباشران اصلی ناآرامی‌های خسونت‌آمیز اخیر دانست و با تأکید براینکه عناصری که در خیابان‌ها و معابر، با سلاح‌های گرم و سرد، مردم و مدافعان امنیت مردم را به شهادت رساندند و بعضاً دست به جنایات شنیعی نظیر سوزاندن اجساد و زنده زنده سوزاندن افراد، زدند، مجرمینی هستند که هدفشان پیاده‌سازی توطئه‌های آمریکا و اسرائیل در ایران بود، گفت: «مقامات قضایی ذیصلاح با این نگاه و رویکرد به وقایع اخیر بنگرند و چنانچه جرم فردی احراز شد، ارفاق و تسامحی در قبال او نداشته باشند.»

روایت رئیس بیمارستان فارابی تهران از روند درمان مجروحان حوادث اخیر

در پی حوادث تلخ اخیر، علاوه بر جان باختن بیش از ۳ هزار نفر، تعداد قابل توجهی از مردم عادی و حافظان امنیت نیز دچار مجروحیت شدند. در این میان، مجروحیت از ناحیه چشم، بیش از هر مصدومیت دیگری به چشم می‌آید. به طوری که در روزهای اخیر بیمارستان فوق تخصصی چشم پزشکی فارابی تهران به عنوان قطب درمان بیماری‌ها و آسیب‌های چشمی کشور، این روزها اصلی‌ترین محل درمان مجروحان حوادث اخیر در سراسر کشور است.

در همین رابطه، دکتر قاسم فخرایی رئیس بیمارستان فارابی در گفت‌وگو با ایستنا، به تشریح جزئیاتی از روند درمان مجروحان ارائه داده است.

وی ابتدا توضیح داد که پیش از ۱۸ از یک ماه، حدود ۵۵ مصدوم با پارگی چشمی که به عمل اورژانسی نیاز داشتند به این مرکز درمانی مراجعه کردند، اما پس از ۱۸ دی ماه یعنی از اوایل صبح جمعه (۱۹ دی)، تعداد بیماران که تمام آنها با پارگی چشمی مواجه بودند، افزایش یافت. به طوری که بیش از ۷۰۰ بیمار تا صبح روز شنبه ۲۰ دی و در مجموع حدود یک هزار بیمار به بیمارستان فارابی مراجعه کرده‌اند و این بیماران، افرادی هستند که پارگی چشم داشتند و نیازمند عمل اورژانسی بودند. این آمار و ارقام، صرف نظر از پارگی پلک و بیماری‌انی است که در حال حاضر به عمل جراحی نیاز ندارند. رئیس بیمارستان فارابی با اشاره به دستور وزیر بهداشت برای درمان رایگان نوجوانان، اظهار کرد: «فرانشیز تمام بیماری‌انی که طی حوادث اخیر آسیب دیده‌اند را رایگان کرده‌ایم. بیماران هزینه‌ای پرداخت نکرده‌اند و با اطمینان خاطر به ما مراجعه کرده‌اند. وظیفه انسانی و ملی ما این است که از بیماران مراقبت کنیم و چگونگی مجروح شدن آنها برای کادر درمان اهمیت نداشت.»

نکته دیگری که رئیس بیمارستان فارابی به آن اشاره کرد، این بود که اغلب آسیب دیدگان، جوان و نوجوان هستند اما یک دخترچه ۳ ساله و یک پیرمرد نیز در میان آسیب دیدگان حضور داشتند.»

گزارش

حوادث تلخ دی ماه سال جاری با همه داغی که بر دل جامعه ایرانی گذاشت؛ دست کم یک تالی امیدوارکننده داشت. اینکه نهاد قانونگذاری کشور پس از سال‌ها برای فراهم ساختن بسترهای لازم اجرایی شدن اصل ۲۷ قانون اساسی یعنی «آزادی برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها به شرط عدم حمل اسلحه و مخل مبانی اسلام نبود» دست به کار شود.

نمایندگان مجلس هفت سال پس از اولین باری که چنین طرحی در مجلس تدوین و اعلام وصول شده بود، طرحی را که از سوی کمیسیون امور داخلی و شوراهای مجلس دوازدهم به صحن آمده بود به نشانه دریافت پیام ملت حائز اهمیت و اولویت دانستند و درست در روزهایی که مجلس با مسئولیت مهم بررسی و تصویب لایحه بودجه ۱۴۰۵ کشور مواجه است وارد بررسی جزئیات طرح نحوه برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها شدند. در جلسات دوشنبه و سه‌شنبه هفته گذشته ماده یک طرح که با تعریف اصطلاحات و تعاریف به کار رفته در طرح و واقع چهارچوب اصلی این طرح ۴۱ ماده‌ای را تشکیل می‌دهد و ماده ۲ آن تصویب شد. به این ترتیب اگرچه همچنان محتمل است که بررسی بودجه در بررسی دیگر مواد این طرح وقفه ایجاد کند اما باید امیدوار بود که تا پیش از پایان سال رسیدگی به جزئیات این طرح همچنان یکی از دستور کارهای اصلی جلسات مجلس باشد.

توقعات از طرحی با وقفه ۴۸ ساله

در عین حال باید به این نکته نیز توجه داشت که توقع جامعه از طرحی که قرار است پس از ۴۸ سال سازوکار اجرایی یکی از مدنی‌ترین اصول قانون اساسی را فراهم کند توقع ویژه‌ای است و چنین طرحی یقیناً با موجی از نظرات و دیدگاه‌های حقوقی و سیاسی مواجه

سازوکاری برای احقاق حق قانونی



یاقوب رضازاده
عضو کمیسیون امنیت ملی

آرمان‌های اصلی انقلاب اسلامی دستیابی به همین حقوق اساسی و انسانی بوده‌است. اعتراض به معنای پویایی و زنده بودن یک جامعه انقلابی است و ما خواهان تحقق و استمرار این پویایی هستیم. زیرا نمی‌خواهیم خدای ناکرده دچار یک تازی و استبداد شویم. ما اجازه نخواهیم داد که آن استبداد به کشور ما برگردد. بر اساس اصول قانون اساسی هر کجا مردم احساس کنند که یک اقدامی برخلاف منافع و مصالحشان است، حق اعتراض دارند. طرح نحوه برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها که در روزهای گذشته کلیاتش در مجلس به تصویب رسید و با رأی نمایندگان اولویت داشتن آن در دستور کار مجلس برای بررسی جزئیات و مواد آن بر اساس پیشنهاد‌های نمایندگان قرار گرفت، طرحی است که در همه ۴۸ سال گذشته ضرورت داشته‌است. با این حال اقدام جدی درباره آن در مجلس مدت‌ها آغاز شد و به دلایلی به سرانجام نرسید. تا امروز که نمایندگان دوره دوازدهم مجلس شورای اسلامی این ضرورت را بیش از هر زمان دیگری احساس کردند و امیدوار هستن بتوانند آن را به سرانجام برسانند. با این حال مشخص است که این طرح نیزبزی از کاستی‌ها و انتقادات احتمالی نیست. کاستی‌هایی که تلاش می‌شود در قالب بررسی پیشنهاد‌های

«ایران» طرح نحوه برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها را با موافقان و منتقدان به بحث گذاشت

انتظار برای تحقق اصل ۲۷



مردمی که فقط برای بیان اعتراضات خود به خیابان می‌آیند خواستار قانونی هستند که تحقق این حق قانونی آنها را از طریق تعیین قواعد مشخص در مکانی مناسب و معین و به واسطه حمایت نهادهای انتظامی و امنیتی مسئول تضمین کند. خواسته‌ای که باید دید در روند بررسی طرح و تصویب مواد آن تا چه حد محقق خواهد شد.

مسأله مجوز و مسئولیت

از جمله موضوعات بحث که تا به امروز در واکنش‌های جسته و گریخته نسبت به این طرح که به دلیل شرایط خاص ناشی از محدودیت‌های ارتباط اینترنتی چندان گستردگی در میان کاربران داخلی فضای مجازی نداشته است، دیده می‌شود یکی مسأله اخذ مجوز و دیگری مسئولیت‌هایی است که بر عهده برگزار کننده گذاشته شده است.

بر اساس آنچه از محتوای طرح «نحوه برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها» در سامانه مجلس منتشر شده است، برگزارکننده موظف است برگزاری تجمع را حداکثر ۲۰ روز و حداقل ۵ روز کاری پیش از زمان پیشنهادی در سامانه ثبت کند. مگر آنکه درخواستی فوریت داشته باشد. یعنی به اعتقاد برگزارکننده، فوت زمان موجب انقاص موضوع یا باطل‌شدن برگزاری تجمع یا راهپیمایی شود که در این صورت مدت بررسی درخواست به ۲ روز کاهش یافته و فرماندار



برگزارکننده در هر سطح باید مستولیت برگزاری را به عهده بگیرد. این سلب مسئولیت نیروهای امنیتی و انتظامی نیست. آنها باید وظیفه ذاتی خودشان را به صورت آشکار و پنهان اجرا کنند



افراد انتظار داریم که عدالت یعنی آنکه آن فرد جانی را که اسلحه به دست گرفته و مردم را به قتل رسانده و یا مباردت به تحریق و تخریب و سلاخی کرده بدون کمترین مسامحه و ارفاق، محاکمه و مجازات کنیم و در عین حال، در محاکمه و اعمال مجازات همین فرد جانی نیز از موازین و اصول مشخص تخطی نکنیم.»

اژه‌ای این تذکر را هم داد که «باید شیوه و اسلوب دادرسی و محاکمه و صدور احکام مجازات ما، در نهایت اتقان و استدلال باشد و تحت هیچ شرایطی از اصل

اساسی عدالت عدول نکنیم.»

نحوه جبران خسارات وارده در اتفاقات اخیر، موضوع بعدی سخنان رئیس قوه قضائیه بود. وی تأکید کرد: «بدون تردید، عناصری که به نحوی از انحا در اغتشاشات مدخلیت داشتند، اعم از آمرین، مسببین، محرکین و مباشرین، علاوه بر تحمل مجازات‌های قانونی، باید نسبت به جبران خسارات وارده به اموال عمومی و خصوصی نیز اقدام کنند.»

محسنی اژه‌ای در ادامه آمریکا و اسرائیل را از عاملان و مباشران اصلی ناآرامی‌های خسونت‌آمیز اخیر دانست و با تأکید براینکه عناصری که در خیابان‌ها و معابر، با سلاح‌های گرم و سرد، مردم و مدافعان امنیت مردم را به شهادت رساندند و بعضاً دست به جنایات شنیعی نظیر سوزاندن اجساد و زنده زنده سوزاندن افراد، زدند، مجرمینی هستند که هدفشان پیاده‌سازی توطئه‌های آمریکا و اسرائیل در ایران بود، گفت: «مقامات قضایی ذیصلاح با این نگاه و رویکرد به وقایع اخیر بنگرند و چنانچه جرم فردی احراز شد، ارفاق و تسامحی در قبال او نداشته باشند.»

این طرح در کلیت خود این امکان را برای کلیه اشخاص حقیقی و حقوقی فراهم می‌سازد که به صرف اعلام مختصات تجمعات مورد درخواست خود در مکان‌های تعیین شده بتوانند تجمع یا راهپیمایی کنند. البته مشخص است که الزامات قانون و مقید بودن به مسالمت آمیز بودن تجمع باید مراعات شود. اما حرف اصلی این است که متصرف حق دارد صدای خود را به گوش حاکمیت برساند. هرچند در همه موارد باید ملاحظات انتظامی به نحوی برقرار شود که از جولان دادن اغتشاشگران و افراد وابسته به گروهک‌های تروریستی که برای اقدامات تلافی خود از بیگانگان پول می‌گیرند جلوگیری شود. تا از تکرار تجربیات تلخی که در سال‌های گذشته و هفته‌های اخیر شاهد بودیم و رخنه تروریست‌های آموزش دیده در صفوف معترضین و به انحراف کشیده شدن مسیر اعتراضات قانونی جلوگیری شود. به این دلیل اگر چه در این طرح پیش‌بینی شده که همه افراد بتوانند تقاضای برگزاری تجمع کنند اما آنچه در طرح پیرو متعهد بودن متقاضی تجمع به حفظ چهارچوب آن و جلوگیری از تبدیل شدن آن به بستر اختلال در نظم عمومی یا ایجاد ناآرامی آمده است همچنان مستلزم این ترجیح است که برگزارکنندگان تجمع از احزاب و گروه‌های سیاسی و اشخاص حقوقی باشند که بتوانند این مسئولیت و تعهد را بر عهده بگیرند.

تجمعات در قانون اساسی: «حق تأییدشده» یا «حق تضمین‌شده»؟

متشکل از استاندار، رئیس دادگستری و رئیس شورای اسلامی استان است. این ترکیب، یک نهاد سیاسی-اجرایی است؛ نه یک مرجع مستقل و بی‌طرف. این سازوکار، تضمین می‌کند که اعتراض متقاضی، در چرخه‌ای بسته از نهادهای هم‌سو بلاکلیف بماند یا رد شود. (۴) تضمین احتمالی تفسیرپذیری تفکیک بحث تا یک ناگ معترض از اغتشاشگر؛ اگرچه تفکیک معترض قانونی از اغتشاشگر یک هدف مشروع است؛ اما ماده ۲۶ طرح به نهاد مسئول اجازه می‌دهد در صورت «تشخیص» حرکت تجمع به سمت «اخلال در نظم»، آن را متوقف و مردم را متفرق کند. مشکل دقیقاً در همین نقطه شفاف‌بخشی نهفته است. این طرح در یک قاب نیمه‌پر دیده می‌شود؛ از یک‌سو می‌تواند با ایجاد سامانه و تعیین مهلت‌های پاسخ، قالب حقوقی شفاف‌تر و قابل پیش‌بینی‌تری نسبت به وضعیت کاملاً سلیبی پیشین ایجاد کند اما در قاب نیمه‌خالی، همه سازوکارهای کنترل و محدودیت‌های پیشین را نه‌تنها حفظ، بلکه قانونی و تشریفاتی می‌کند. قدرت نهایی در اختیار شورای تأمین، فرمانداری و هیأت تجدیدنظر استان باقی می‌ماند و مفاهیم کلیدی به‌گونه‌ای تعریف‌شده‌اند که قابلیت تفسیر موسع و سلیقه‌ای علیه هرگونه تجمع ناراضی‌کننده از وضع موجود را دارند.

روشن‌ساز کلام

حق تجمع در ایران در سطح تأیید نظری متوقف مانده است. تا زمانی که قوانین عادی به‌جای آنکه پل ارتباطی میان اصول قانون اساسی و زیست شهروندی باشند به دیوارهای بلند تحدید تبدیل شوند، سخن گفتن از «حقوق تضمین‌شده» بی‌معنا خواهد بود. این طرح نه‌تنها تضمینی برای حق ملت نیست که می‌تواند سند قانونی تضمین نقض آن باشد. تحقق حق، نیازمند قواعدی است که قدرت را مهار کند، نه قواعدی که آزادی را مقید.

تحقق وعده «آزادی تجمع مسالمت‌آمیز» منوط به پاسخ به این پرسش‌هاست: آیا فرمانداران به درخواست تجمعات متنفذ سیاست‌های کلان، عدم اختلال در نظم را تأیید می‌کنند؟ آیا شورای تأمین، میدان مرکزی شهر را به‌عنوان «مکان ویژه» پیشنهاد می‌دهد؟ آیا هیأت تجدیدنظر استان، به نفع متقاضی جمعی علیه نظر دولت رأی خواهد داد؟ تا زمانی که این پرسش‌ها در عمل پاسخ مثبت نگرفتند، این طرح در بهترین حالت چهارچوبی نظری با ظرفیت‌های دوپهلو و در بدترین حالت، ابزاری برای عادی‌سازی و مشروعیت‌بخشی به محدودسازی سیستماتیک حق اعتراض خواهد بود. آزمون نهایی، نه در صحن مجلس است، نه نفع متقاضی جمعی علیه نظر دولت یا اولین درخواست‌های تجمع واقعاً انتقادی رقم خواهد خورد. تاریخ قانونگذاری در ایران نشان داده است که اجرای سخت‌گیرانه قوانین، همواره بر تفسیر آزادی‌خواهانه از آنها غلبه داشته است.

باید حداکثر ظرف در روز کاری رد یا قبول درخواست فوری را اعلام کند. از این نظر تنها تفاوتی که طرح اخیر با شیوه‌های گذشته درخواست مجوز برای تجمع و راهپیمایی‌ها که پیش از این در ماده ۶ قانون احزاب و تشکل‌ها آمده بود، این است که در طرح اخیر قانونگذار علاوه بر تعیین ضرب الاجل زمانی مشخص برای نهاد تأیید کننده، رد درخواست از سوی آن را قابل تجدیدنظرخواهی در مرجعی بالاتر دانسته و تأکید کرده است که هرگونه اظهارنظر از سوی مراجع رسیدگی نیز باید مستند، مستدل و مشتمل بر مفادی از

برگزاری تجمعات، نیازمند قانون نویسی متقن و شفاف

وزارت کشور و مجلس شورای اسلامی تاکنون درباره حدود ۹۰ درصد موارد طرح برگزاری تجمعات و راهپیمایی مسالمت‌آمیز به توافق رسیده‌اند. اختلافات موجود در ۱۰ درصد باقی‌مانده، جزئی و مربوط به تفصیلات اجرایی است. یکی از این اختلافات به صورت مصداقی مربوط به شفافیت آیین‌نامه اجرایی است پویژه در بخشی که به مفهوم «مخالفت با مبانی اسلام و امنیت» اشاره دارد. بر اساس دیدگاه وزارت کشور، لازم است مصداق‌های دقیقی برای این بند تعریف شود تا بعداً با تغییر دولت‌ها یا سیاست‌ها این مفهوم به صورت سلیقه‌ای تفسیر نشود.

این موضوع به‌خوبی نشان می‌دهد که چقدر نیازمند شفافیت

طرحی برای تضمین حق قانونی ملت

بسیاری معتقدند که طرح نحوه برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها که اولین بار در اواخر دوره دهم مجلس شورای اسلامی از سوی نمایندگان مطرح شده بود؛ دست‌کم باید در مجلس یازدهم مورد رسیدگی و تصویب قرار می‌گرفت تا به مثل بعضی امروز به نوشداروی پس از مرگ سهراب تبدیل نشود. با این حال به شخصه معتقدم که به رسمیت شناخته شدن اعتراضات مسالمت‌آمیز و طرح‌ریزی سازوکار قانونی برای آحاد جامعه تا بتوانند خواست‌ها و اعتراضات خود را وفق متن صریح اصل ۲۷ قانون اساسی بیان کنند در هر زمانی که تحقق پیدا کند ارزشمند است.

همچنان باید امیدوار بود که با پیشنهاد‌های اصلاحی که از سوی نمایندگان درباره مواد ۴۱ گانه این طرح به صحن آورده می‌شود و دقت نظر همه همکارانمان در مجلس در نهایت به سازو کار قانونی برای برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها دست پیدا کنیم که به حد کفایت جامع و مانع و تضمین‌کننده اجرای این حق ملت بر اساس قانون اساسی باشد.

تجمعات در قانون اساسی: «حق تأییدشده» یا «حق تضمین‌شده»؟

صرف بیان یک آزادی در اصل قانون اساسی به‌منظور اذعان بدان آن و تأیید چنین آزادی در قانون اساسی کافی نیست. محمد باقر جعفری عابد، می‌نویسد که قوانین بردو قسم است: قواعد تعیینیه که مقصود اصلی از وضع قوانین است و قواعد تضمینیه که برای تضمین عملی شدن قواعد تعیینیه وضع شده‌اند. میان تأیید و تضمین حق، تفکیک وجود دارد و ذکر یک حق در متن قانون اساسی به معنای تحقق بیرونی و تضمین آن نیست. اصل ۲۷ قانون اساسی به‌عنوان یک قاعده تعیینیه روشن و مترقی، حق تجمعات مسالمت‌آمیز را؛ بدون حمل سلاح و در صورتی که «مخل مبانی اسلام» نباشد به رسمیت شناخته است. از ابتدا هم صرف بیان این آزادی در این اصل قانون اساسی یعنی اذعان و بیان تأیید چنین مضمونی در قانون اساسی کافی نبود؛ بلکه چنین آزادی می‌بایست در قانون اساسی تضمین می‌گردید تا هدف از وضع آن در طی زمان، حفظ می‌شد.

طرح مجلس شورای اسلامی تحت عنوان «نحوه برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌ها» نیز دقیقاً در همین نقطه شفاف میان تأیید و تضمین آزادی مندرج در اصل ۲۷ قانون اساسی متوقف می‌شود و در ورطه نقض غایت خود متوقف می‌شود. وظیفه قوانین عادی پس از قانون اساسی هم ایجاد قواعد تضمینیه است؛ یعنی طراحی سازوکارهایی که این حق را از حصار متن قانون به عرصه عمل اجتماعی بیاورند و از آن در برابر تحدیدهای خودسرانه حفاظت کنند.

آنچه در این طرح شاهدیم، اما دقیقاً معکوس این منطق است. به‌جای ایجاد سازوکارهای تسهیل‌کننده، شفاف و بی‌طرف برای عملی‌سازی حق، با یک سامانه کنترلگر، مبهم و جانب‌دارانه مواجهیم که در عمل تصفیه اجرای حق را تضمین می‌کند: (۱) تضمین احتمالی کنترل امنیت به‌جای تضمین آزادی؛ سازوکار اصلی طرح؛ که در ماده ۱۳ طرح آمده، نه دادرسی اداری بی‌طرف بلکه تصمیم‌گیری فرمانداری با مشورت شورای تأمین است. این، تضمین عملی را از شهروند سلب می‌کند و به نهادهای کنترلگر می‌سپارد. (۲) تضمین احتمالی تفسیر موسع محدودیت‌ها به‌جای تضمین حق؛ مفاهیمی چون «اخلال» در نظم عمومی، «وحدت ملی» یا «مبانی اسلام»؛ که در مواد ۴ و ۵ طرح آمده، به‌عنوان قواعد تعیینیه محدودکننده، فاقد تعریف دقیق حقوقی هستند. عدم تعریف مشخص، خود یک قاعده تضمینی پنهان برای مقام اجرایی است تا هر تجمع ناخوشایندی را ممنوع اعلام کند. (۳) تضمین احتمالی بی‌نتیجه‌گی اعتراض به‌جای تضمین دادرسی مستقل و بی‌طرف؛ مرجع تجدیدنظر مقرر در ماده ۱۱ طرح، هیأتی



علی زینی‌وند
معاون سیاسی وزارت کشور



احمد فاطمی
عضو کمیسیون اجتماعی



فرشید فرحادیان
حقوقدان